Skyggernes Hus.

Roman

af

Karl Ed. Klopfer.

Paa Dansk ved

E. Reiffenstein-Hansen.

(Fortsat.)

Leguerion havde vist et næsten vemodigt Smil, da Kubiecki præsenterede dem storartede Gave til Beundring. Disse funklende Stene forekom ham som Købeprisen for et ung Menneskeliv, og — var det ikke en aaben, ærlig Handel? Hanka maatte jo vide, at hendes Brudgom ikke havde noget Hjærte at byde, og bragte hun ham noget? Nej, Maurice betragtede nu kun denne Pige paa Grund af hendes Skjønhed som en Udtagelse fra de Dusinskabninger, der Rigdom og Prygt ofrer deres Idealer. Og dog var han saa lidt objektiv Filosof, at han bar Nag til — Fyrsten, fordi om det var dennes Skyld, at Hanka allerede ødelagde noget af hans gode Tro paa Menneskene; den han i sit indholdsrige Liv stadig saa smælte mere og mere sammen ligesom en Arvelod, der modtages af en godmodig Daare som Tærepenge paa lange Rejser, og som de verdenserfarne Bedragere lidt efter lidt franarrer ham.

Han havde aldrig traadt i nærmere Forhold til Snjegon, uagtet Kubiecki ikke undlod at sørge for, at han var til Stede ved Fyrstens Besøg.

Nu blandede der sig en vis Bitterhed i den flygtige Konversation, Feodor Gregorowitsch og Majoren førte med hinanden. Men Leguerion undgik fuldstændig at rette noget Ord til Hanka, endskjønt han i den sidste Tid troede at have bemærket, at den unge Dame følte den skjulte Ringeagt i hans Holdning over for hende. Hun syntes nøje at vide, hvad han tænkte om hende.

At hans Mening saarede mere end blot den moralske Forfængelighed i hende, det vilde han ikke tro. Men saa skulde et tilfældigt Sammentræf hidføre et meget uformodet Omsving i hans Anskuelser.

Han kom en Eftermiddag paa den sædvanlige Tid ind i Familjesalonen, men traf ingen andre end — Husets Datter, som paa hans Spørgsmaal erklærede, at Kubiecki var taget til Roslaw for at ordne nogle Anliggender vedrørende Bryllupet, Moderen led af sine nervøse Hovedsmærter og havde trukket sig tilbage til sit Soveværelse for at være uforstyrret. Majoren tyggede paa sit svære Overskjæg og tog Plads. Han ønskede, at han slet ikke var kommen, men han kunde ikke godt gaa sin Vej straks. Han trommede med Fingrene paa Bordpladen og gjorde en overfladisk Bemærkning om det Broderimønster, Hanka arbejdede med.

„Hr. Chevalier, De er for ærlig til over for mig at kunne spille den ugenerte!" svarede hun uden at se op fra Broderiet. „Mit Selskab er Dem pinligt, ikke sandt?"

„Men Frøken . . .," stammede Leguerion.

„Søg blot ingen konventionelle Floskler. Jeg ved, at det er saaledes, og jeg tror, at jeg ogsaa ved — hvorfor."

Og uden at give Leguerion Tid til videre Indvending kom hun frem med alt det, som han kunde have foreholdt hende. Hun gjorde det med en vis Ro, stadig beskjæftiget med sit Arbejde.

„Da De saa godt forstaar at læse i min Sjæl, Frøken," sagde han, idet han kastede den sidste Rest af sin Forlegenhed, „saa tør jeg ogsaa haabe, at De har udset den hjærtelige Velvilje, hvormed jeg straks traadte Dem i Møde. Det tilkommer ikke mig at spørge Dem, hvorfor De handler saaledes, men Deres aabne Udtalelse giver mig dog en vis Berettigelse."

„Det glæder mig, Hr. Major, at vi begge har fundet Lejlighed til, eller skal jeg sige: Mod til at udtale os om dette Punkt. Thi jeg for mit Vedkommende behøver virkelig Mod dertil, og jeg ved ikke, om jeg vilde have fremkaldt en Lejlighed, hvis ikke Tilfældet var kommen mig til Hjælp. De er saa vidt helbredet, at De kan rejse tilbage til Deres Fædreland om ti eller fjorten Dage, det fik jeg at vide i Dag. Det kunde altsaa meget let være kommen dertil, at jeg ikke havde faaet aabnet mit Hjærte for Dem. Hvorfor jeg egentlig gjør det? Nogen bestemt Grund kan jeg ikke angive, men jeg sætter Pris paa Dem som en Mand af Ære. De ved, at hvert Menneskegemyt trænger til i det mindste et eneste blandt de andre, for hvilket det kan udtale sig aabent. De har som Gjæst her i Huset iagttaget nok til ikke at misforstaa mig. Kort sagt, kald det, hvad De vil, jeg kan ikke udholde den Tanke, at De skal medtage Foragt for mig! — Nej, nej, afbryd mig ikke, ellers vilde jeg maaske alligevel blive misforstaaet af Dem. Jeg har ikke til Hensigt at holde en Forsvarstale for Dem, jeg vil kun paa en vis Maade give Dem en Nøgle, der vil gjøre Dem meget ved min Handlemaade forstaaelig. At jeg ikke fuldstændig fortjener den gode Mening, som De maaske i Begyndelsen havde om mig, det maa jeg i hvert Fald befrygte."

„Hvad skal det sige?"

„Døm selv. Ikke sandt, virkeligt agtværdig er dog kun et Menneske med Følelse? Jeg en ulykkelig Skabning — jeg har intet Hjerte."

„Aa, Frøken, den, der siger det om sig selv, har det alligevel, thi den virkelige Mangel paa Hjerte kommer ikke til vor Bevidsthed."

„Men jeg har et tydeligt Bevis derfor. Jeg er et slet Barn — jeg kan ikke elske mine Forældre."

Leguerion saa paa hende med stigende Deltagelse. Hvad hun der sagde, havde han for længe siden anet.

„Jeg kan ikke angive nogen Grund herfor. Min Moder elsker mig trofast og ømt, det har jeg Beviser for, og alligevel — jeg har ikke den Følelse for hende, som jeg burde have. Og Fader! Jeg ved, at det falder ham haardt at give Slip paa mig, at dette Giftermaalsprojekt bekymrer ham — og dog har jeg maaske netop derfor modtaget Fyrstens Tilbud — finder De det ikke gaadefuldt og forfærdeligt? Jeg — gyser for min Faders Kjærlighed."

Hun trykkede Hænderne for Ansigtet og stønnede. En Skjælven fo'r igjennem hendes slanke Legeme.

„Det var en underlig Ide,' sagde Maurice efter en Pause. Har De aldrig forsøgt at udgranske Aarsagen dertil?"

„Det er noget sygeligt," hviskede Hanka, lænet tilbage i Stolen og stirrede ud i det tomme; „heri ligger netop det defekte ved min sjælelige Konstitution. Har De aldrig hørt, at der gives Indbildninger — jeg ved ikke, hvorledes jeg skal benævne dem — Anelser, Drømme, Hjærnespind, som vi ikke kan blive kvit trods alle Fornuftens Anstrængelser?"

„Jo, jeg har endogsaa selv noget lignende. Men vil De dermed sige, at disse vidunderlige Fantasmer er Skyld i det mærkelige Forhold til Deres Forældre?"

Hanka nikkede.

„Jeg føler mig derved ligefrem frastødt af min Fader. Aa, jeg kan slet ikke sige Dem, hvor jeg har kjæmpet derimod — men forgjæves. Nu har jeg opgivet denne pinefulde Kamp, jeg vil blot ud af dette Hus, ligegyldig hvorhen. — Og der har De Aarsagen til, at jeg modtog Feodor Gregorowitsch' Frieri."

Leguerion rystede paa Hovedet, derpaa greb han begge hendes Hænder og saa hende ind i de vidunderlige blaa Øjne.

„Er det virkelig det, kun det, Hanka, saa — saa ligger den Antipati mod Deres Forældre endnu dybere, end De vil lade mig forstaa. Nej, lad mig beholde disse bløde, sarte Hænder! Og kald det ikke indiskret, naar jeg gjør Dem videre Spørgsmaal. Jeg tager saa inderlig Del i Deres Skjæbne, som var De min Datter — og kunde De ikke være det? Da jeg var i Begyndelsen af Tyverne, drømte jeg om at komme til at eje en lille Datter, Barnet af en Kvinde, som var mit Livs eneste Kjærlighed. Var denne Drøm ikke bleven forstyrret af en grusom Skjæbne - saa vilde det Barn omtrent have været i Deres Alder. Og er det ikke besynderligt, at jeg under Tiden tror at finde noget i Deres Væsen, som netop ogsaa fandtes hos hin elskede Kvinde? Naar De er mild, lyder Deres Stemme mig saa bekjendt . . ."

Hanka betragtede ham fuld af Medlidenhed; hendes Haand, som endnu laa i hans, omspændte denne med et næsten uvilkaarligt Tryk.

„Ja, ser De, naar jeg tænker mig et Par, der elsker hinanden saa trofast og inderligt, som De og — denne Dame, hvis Minde De bevarer saa smukt, da føler jeg en smærtelig Længsel efter den Barnekjærlighed, der udvikles ved Samværet med saadanne Forældre. Det maatte være en Salighed som Barn at trykke sig op til dem. Og aldrig er Pinen ved mit nuværende Forhold traadt stærkere frem, end netop ved den Tanke."

Disse Ord rystede Majoren op af det Drømmeri, hvilket han havde hengivet sig til gamle Erindringer.

„Tilgiv mig, Hanka, at jeg gav efter for en øjeblikkelig Svaghed. — Vi vilde jo tale om Dem. Jeg beder Dem meddele mig noget nærmere om den Følelsesejendommelighed, som De kaldte for haardnakkede Drømme og Hjærnespind, og som gjør Dem Opholdet her i Huset utaaleligt."

„Nej, fritag mig for det," sagde hun hurtig, idet hun forskrækket rev sig løs fra ham. „Vi kan dog ikke regne med Fantomer."

„Jo, netop fordi det kun er Fantomer," svarede han forundret og afbrød, da hun rejste sig og gjorde en ængstelig Gebærde.

„Disse Angster — nedsætter Fader," stønnede hun tungt. „Jeg kan ikke sige Dem noget derom."

Nu sprang ogsaa Majoren op. Han havde paa en Gang gjættet alt.

„De tror — De frygter, Hr. Kubiecki har en Plet paa sin Fortid?"

„For Guds Skyld, ti! — Jeg beder Dem!"

Hun sank tilbage i en Stol og holdt Hænderne for Øjnene.

Leguerion betragtede hende dybt rystet. Uden Tvivl havde dette stakkels Barn med sin oplyste Aand og sit rene Instinkt gjennemskuet den uhyggelige Polaks Væsen. Nu vidste ogsaa Maurice, hvad der hos hans Vært straks havde virket frastødende paa ham: Følelsen af at denne Mand havde noget paa Samvittigheden.

„Stakkels Hanka!" hviskede han, idet han traadte hen til hende. „Nu kan jeg forstaa Dem."

„Saa vil De vel ogsaa tro, at ikke Fyrstetitlen lokkede mig til at give Feodor Gregorowitsch mit Ja. Jeg har længe vaklet, forinden jeg kom til denne Beslutning, men der var jo intet Valg, og det er ogsaa bedst saaledes. Som Sagerne staar, bedrager jeg jo ikke min tilkommende Mand; der har ikke med en eneste Stavelse været Tale om Kjærlighed mellem os."

„De har maaske Ret, naar De antager, at Snjegon kun har søgt det Ydre, men har De da virkelig opgivet alt Haab om at finde en Mand, som De kunde elske?"

„Jeg sagde Dem jo, at jeg frygter, jeg ikke har noget Hjærte."

„Aa, det er — tilgiv mig — barnlige Griller! Jeg ved, De har et Hjærte."

„Saa er det et der har den Egenskab, at gjøre alle dem ulykkelige, som det skulde slutte sig til. Jeg tror, det ligger i min Natur at pine mig selv og mine Omgivelser."

„Stakkels Barn! Det er atter en Indbildning, men man tør ikke bebrejde Dem det, thi den udspringer kun af et fintfølende Gemyt, et sig selv fornægtende Hjærte, som tilskriver sit eget Jeg største Delen af sine Lidelser."

Hanka rystede paa Hovedet og gjorde en træt Bevægelse, som vilde hun helst undgaa en videre Drøftelse af dette Thema.

„Hr. Major, jeg har ladet Dem se dybere, end jeg egentlig vilde. Men jeg fortryder det ikke. Jeg har derved i det mindste lært at kjende en god Ven, vel sagtens den eneste, som jeg kan kalde saaledes. Er det ikke mærkeligt, at netop De, den fremmede, som jeg i Begyndelsen betragtede som mit Fædrelands Fjende, sku de skjænke mig den Trøst, jeg finder i Deres hjærtelige Deltagelse. Jeg takker Dem med Ord — men i Fremtiden med Erindring."

Hun rakte ham den højre Haand, som han trykkede fast.

„Saa vil vore Erindringer mødes, Hanka."

Han vilde føre hendes Haand til sine Læber, men hun rev sig løs, nikkede med et vemodigt Smil og forlod hurtig Værelset for at skjule de Taarer, der tilsløre de hendes Blik. Leguerion bed sig i Skjæget og gik med lange Skridt hen mod den store Midterdør, der førte til Korridoren.

* * *

Da Lyden af hans Skridt havde tabt sig i Korridoren, hørtes der en sagte, knirkende Støj i Væggen, modsat den Dør, hvorigjennem Hanka var gaaet. En lille Tapetdør aabnedes, og en Mand traadte ind. Det var Kasimir Kubiecki.

Han kom fra et tilstødende Kabinet, der laa mellem Salonen og hans Soveværelse. Fra det sidste førte en i Væggen skjult Vindeltrappe ned i Stueetagen til en Bagdør, som gik ud til Gaarden.

Her dannede Vaskehusets Mur sammen med Staldbygningen en mørk, afsides Krog, der afsluttedes af en særlig paa dette Sted lave Havemur. Her maatte en Gang have været en Sideindgang i Haven. En senere Ombygning af Gaarden og Tilbygningen af Staldlængen syntes at have bragt denne Bagdør i Forglemmelse, hvis i det hele taget nogen af de nuværende Beboere havde Anelse om dens Tilstedeværelse.

Kubiecki bed Tænderne dybt i Underlæben. De staalgraa Øjne, hvormed han gjennemspejdede Salonen, funklede som et Rovdyrs.

„Hanka, Hanka!" mumlede han ved sig selv, idet han med feberskjælvende Hænder rev sin Hage. „Aa, hvad jeg dog var for en Daarer, en kortsynet Daarer!"

Hankas Bryllup skulde finde Sted om fire Uger. Forberedelserne var i fuld Gang. Den fyrstelige Brudgom mødte nu daglig paa Radiska, men hans Forhold over for Svigerforældrene var saaledes, at de maatte forstaa, han ikke efter Brylluppet agtede at vedligeholde en saa livlig Omgang med dem. Mellem ham og Majoren herskede et maskeret Fjendskab, og en meget opmærksom Tilskuer vilde have kunnet bemærke, at Kubiecki paa en meget behændig Maade nærede og opildnede det.

Leguerion følte nu ikke længere Trang til at gaa, naar Fyrsten var i Besøg, dels fordi det ærgrede ham at gaa af Vejen for Snjegon, dels fordi Hanka havde bedt ham unde hende sit Selskab den korte Tid, hun endnu blev paa Radiska. Og dog var det kvalfulde Timer, han tilbragte i disse Omgivelser. Hankas Skjæbne gik ham meget nær. Det var, som saa han hende i sin fulde Ungdom og Skjønhed vandre mod en Afgrund, og han kunde intet gjøre for hendes Redning; paa ham var Hænderne jo bundne.

Paa Snjegons tilbrog sig imidlertid en Begivenhed, som skulde faa vidtrækkende Følger for den ulykkelige Pschileff.

En Aften betraadte Sekretæren et af de Værelser, som stødte op til Gregorownas Boudoir for at afgjøre Beretning om et af ham udført Hverv. Men han traf kun Tatiana, der meddelte ham, at Fyrstinden endnu ikke var kommen tilbage fra sin Slædetur. Pschileff vilde trække sig tilbage igjen, da vendte han sig endnu en Gang om mod den forlegne Pige. Helst var ikke han var ganske rolig, han vidste jo, hvad der gjorde Tatiana saa forvirret, og det var ham pinligt at rette et fortroligt Ord til hende.

„Tatiana," begyndte han tøvende og pillede ved sine Manchetter, „jeg vilde gjerne spørge dig om noget. Jeg har i Gaar set dig snige dig ud af mit Værelse deroppe — og jeg har bemærket, at du har rumsteret i mine Sager — naa, vær blot rolig, jeg vil ikke skjænde paa dig for det — du har hidtil bestandig været meget — venlig mod mig. Altsaa taler vi ikke om det. Men jeg vil kun i Forbigaaende spørge dig, om ikke — et Stykke beskrevet Papir er faldet i dine Hænder. Jeg savner et Brev, et gammelt, værdiløst Brev, som imidlertid for mig har stor Betydning. Jeg maa have glemt det mellem mine Papirer — det vil sige, jeg antager det, thi jeg kan ikke finde det i min Tegnebog. Maaske er det faldet ud af min Lomme — og du har taget det op fra Gulvet; hvis jeg ikke tager fejl, saa jeg, du havde et Stykke Papir i Haanden, da du smuttede ned ad Trappen."

Tatiana blev purpurrød i Ansigtet og vred forlegen sine Hænder.

Pschileff gjorde en utaalmodig Bevægelse.

„Du har villet drille mig, jeg kan se det, og du har dette Brev. Jeg vil ikke tage Spøgen ilde op; men — giv mig nu Brevet!"

Tatiana greb ned i sin Lomme, og man hørte en forræderisk Knitren.

„Det er — et Kjærlighedsbrev, ikke sandt?" sagde hun med et tvungent Smil, medens hun forskende saa Pschileff ind i Ansigtet.

„Et Kjærlighedsbrev?"

Pschileff vilde bekræfte det, da han kom i Tanker om, at denne Udflugt kunde være betænkelig over for Kammerpigen.

„Hvor kan du tro det?"

„Aa, du siger mig ikke Sandheden, Iwan Michailowitsch. Det er alligevel et Kjærlighedsbrev."

„Vær nu ikke saa barnagtig! Hvorledes skulde jeg komme til et saadant?"

„Du har maaske efterladt en Skat i Petersborg eller et andet Sted. Du har jo været langt omkring."

„Naa, selv om saa var," udbrød han opbragt, „hvad vedkommer det dig? Du har ingen Ret til at tage det Brev. Giv mig det, siger jeg."

Tatiana bed Tænderne sammen og kastede trodsigt Hovedet tilbage.

„Du er falsk, Iwan Michailowitsch!" raabte hun, kjæmpende med Taarerne. „Du har paastaaet, at du ikke havde nogen elskede, det har du svoret for Fyrstinden — ja, jeg har lyttet ved Døren, det maa du gjærne vide. Og du har løjet for Wanda Gregorowna — jeg vil sige det til hende."

Pschileff sukkede og rystede paa Hovedet. Men da han nu saa Pigen udbryde i Taarer, følte han dog Medlidenhed med hende, der maatte se et Hjærte fuldt af Kjærlighed blive tilbagevist.

Han gik hen til hende og klappede hende beroligende paa Armen.

„Vær fornuftig, Tatiana! Det er jo Sandhed, hvad jeg har fortalt Wanda Gregorowna. Jeg sværger dig det, det er intet Kjærlighedsbrev, som du har. Du kan dog, hvis jeg ikke tager fejl, læse en Smule."

(Fortsættes.)

Du vil blive plyndret i Chicago

under Verdensudstillingen, dersom du ikke ved Besked.

Enhver Abonnent paa „Saturday Blade" eller Chicago Ledger" faar et frit Certifikat, som berettiger Ihændehaveren til at henvende sig paa vort Kontor naarsomhelst, og vi sørger for at give dig de Oplysninger, du ønsker. Vi undersøger personligt Kosthuse, Lejligheder, Hoteller og kan spare dig Penge. Abonnenter har ogsaa frit Brug af vort Postkontor, Skrivepulte, Magasin og Telegrafkontor. „Saturday Blade" er et illustreret Ugeblad. „Chicago Ledger" er et kjendt illustreret literært Familjeblad. Tilsammen Cirkulation er 500,000 Eksemplarer ugentlig. Prisen paa hver er **$2 om Aaret, $1 for 6 Maaneder, 50 Cts. for 3 Maaneder.** Send efter dem. Prøvenummer frit, ligeledes Beskrivelse over Chicago og Verdensudstillingen.

The Saturday Blade, The Chicago Ledger, største Ugeblade i Verden. 500,000 Eksemplarer ugentligt.

W. D. Boyce, 115-117 5th Ave., Chicago.

Den udmærkede Bog

Jord, Hav og Himmel

eller Verdensaltets **Undere**, som indeholder en omfattende Beskrivelse af alt, hvad der er mærkeligt paa Jordkloden, i Verdenshavet og paa den stjerneklare Himmel. Rigt illustreret med omtrent 400 smukke Billeder. Tre Bøger i et Bind. Boghandelpris: elegant indbunden $2.75. „Skjernen" 1 Aar og denne Bog for $3.25. Bogen sendes frit til enhver, som indsender 5 nye Abonnenter paa „Skjernen".

En Pilgrims Vandring

fra denne Verden til den tilkommende, fremstillet under Lignelse af en Drøm af John Bunyan, Forfatter af det verdensberømte Allegori har tort mange til Livet. Det er den udlene af alle Bøger næst efter Bibelen, og den Udgave, som vi sælger, er uden Undtagelse den mest praktfulde og fuldstændige, som har været udgivet i Amerika eller Europa, paa Norsk-Dansk, Svensk eller Engelsk. Rigt illustreret; nogle af Tegningerne kolorerede. Sælges til Abonnenter eller bortgives til Abonnentsamlere paa samme Betingelser som „Jord, Hav og Himmel".

Dr. Lucas' Private Dispensary

68 Randolph St., Chicago, Ill.

Raadspørg den gamle Doktor

Uddanneret med bedste Karakterer fra Rush og Bennett Medical Colleges. I 20 Aar har han udelukkende befattet sig med Behandlingen og den sikreste Helbredelse af

Private, Nervøse og Kroniske Sygdomme.

Tab af Manddom, Nervøsitet, Velærdsomt Livskraft, Mistyfor Arbejde, Energi, Aftagende Vægt, Rædsomhed, er alle de frygtelige Følger af ungdommelig Besindighed og Udskejelser. Om Du befinder Dig i første Stadium, husk paa, at Du bør standse det sidste. Lad ikke falsk Stolthed eller Beskedenhed hindre Dig i at give Agt paa Sygdommen. Mangen en begavet ung Mand har ladet sin Sygdom faa lov til at gaa, og Angsten har berøvet ham Forstanden og Livet.

„Tusinder af Mænd og Kvinder, frelst fra en tidlig Grav, har gjenvundet sin Livskraft og opnaaet den Glæde at blive Forældre." Læs „Den unge Mands private Raadgiver." Denne velkendte Bog sendes frit til alle, som medfølger at indgaa i Ægteskab eller til dem, som lider af private, nervøse ell. kroniske Sygdomme.

Veneriske Sygdomme, Testiklerne, alt foraarsaget ved ..., Husk paa, at vi ikke alene giver vore Patienter en øieblikkelig Lindring, men ogsaa en fuldstændig Kur. Alle Breve og private Meddelelser holdes strengt hemmelige. Vore Medeciner sendes pr. Expres saaledes, at de ikke ... Hvis De ikke personlig kan komme, saa skriv til os. Konsultation fri. Send Frimærke for Spørgsmaalsliste og privat Bog pr. Expres. Husk paa, at vi garanterer at betale $500 for ethvert Sygdomstilfælde, vi paatager os og feiler i at kurere.

LUCAS' PRIVATE DISPENSARY, 68 Randolph St., Chicago, Ill.

Tidsalderens største Opfindelse.

Beltet forjagede Søvnløshed den tredie Dag og kurerede gammel Gigt aldeles.

[TRADE MARK]
DR. A. OWEN.

Dr. A. Owen.

Hartland, Minn., 25. April 1893.

Da det er lidt over 2 Aar siden jeg kjøbte et Belte af Dem, saa er det nu ikke for tidligt at sende Dem nogle Linier og fortælle Dem hvilken Virkning og Godt Beltet har gjort mig.

Jeg havde Gigt fra Tæerne til og med Hofterne, saa jeg ingen Fred havde, ei heller Søvn paa 3 Uger; jeg brugte en Mængde Patentmediciner, men til ingen Nytte; den første Dag jeg fik Deres Belte mærkede jeg det ikke, den anden Dag arbeidede det godt, og den tredie Dag havde jeg det paa hele Dagen, da sov jeg allerede hele Natten og var aldeles et andet Menneske. 3 Uger efter sluttede jeg at bruge Beltet og var aldeles kureret. Jeg vil nu idag bede Dem sende mig et nyt Belte til en gammel Mand paa 70 Aar, som har Gigt.

Med Agtelse E. Erickson.

Beltet er en af Tidens nyttigste Opfindelser.

Dr. A. Owen. Star Prairie, Wis., 21. April 1893.

Jeg ønsker nu af egen Erfaring at sige Dem, at Deres elektriske Belter er en af vor Tids nyttigste Opfindelser. Jeg var plaget af Smerter i hele Legemet og især i Ryggen. Jeg søgte flere Doktorer, men det hjalp ikke; men da jeg for snart et Aar siden begyndte at bruge et af Deres Belter, har jeg været ganske bra. Det er uden Tvivl det bedste Middel som findes for Hovedsmerter eller Ryggeondt. Ærbødigst C. C. Brevold.

Er overbevist om at Beltet fuldt ud svarer til hvad det udgives for.

Dr. A. Owen. St. Helena, Neb., 22. April 1893.

Jeg vil benytte Leiligheden til at fortælle Dem, hvad jeg efter 1½ Aars Erfaring synes om Deres Belte; det er, at jeg ikke vilde bytte det bort for nogen anden Medicin og jeg er fuldt overbevist om, at det fuldt ud svarer til, hvad De udgiver det for. Jeg har ofte tænkt at sende Dem min Anerkjendelse af Deres gode Belte, men saa har jeg igjen tænkt, det var maaske betydningsløst for Dem, da De sikkerlig modtager i tusindevis; men hvad jeg har gjort og gjør hele Tiden er at anbefale det til Alle, som jeg kommer til.

Med Agtelse Mrs. H. F. Hansen.

Beltet kurerede ham paa 2 Uger.

Dr. A. Owen. Toronto, S. D., April 1893.

Det Belte som jeg kjøbte af Dem i December 1892 er jeg meget tilfreds med. Det gjør Alt, som kan ventes. Jeg var plaget med Rheumatisme for over 7 Maaneder, men efter at jeg havde brugt Beltet i 2 Uger var jeg aldeles frisk igjen og har ikke kjendt noget til Rheumatismen siden.

T. C. Lovaas.

Alle de, som maatte ønske nærmere Underretning i Anledning Helbredelse af akute, kroniske og Nerve-Sygdomme, bedes skrive efter vor nye, ualmindeligt smukt udstyrede Norske Katalog paa 96 Sider, som netop er udkommen og bør læses af enhver selv om han har den gamle.

The Owen Electric Belt & Appliance Co.,

201-211 State St., Chicago, Ill.